

ברית חילי החזית היהודים

(Reichsbund Juedischer Frontsoldaten). איגוד חיילים יהודים משוחררים שנוסד ב-8 בפברואר 1919, בידי 40 חיילים יהודים ששירתו בחזית במלחמת-העולם הראשונה, בראשותו של הסרן ליאו לונשטיין. מייסדי הברית רצו להפריך את הדעה שנפוצה בגרמניה אחרי מלחמת-העולם הראשונה כאילו השתמטו היהודים משירות, או שמילאו בצבא תפקידים משרדיים בלבד. הברית היתה ניטרלית בעניינים יהודיים פוליטיים ודתיים פנימיים, אך ראתה בציונים ובשאיפותיהם היהודיות-הלאומיות את יריביה העיקריים. מראשיתה הצהירה הברית על כוונתה הנחרצת להשתלב באורח מלא בחברה הגרמנית, אגב טשטוש ההבדלים שבין יהודים לגרמנים, והדגשה שהיהודים נטלו חלק בהתנסויות המלחמה. הברית שבה והדגישה, שהיהודים מילאו חובתם לגרמניה והקריבו אותם קורבנות שהקריבו עמיתיהם הנוצרים, וש-12,000 חיילים יהודים נתנו במלחמה את חייהם למען גרמניה. ב-1933 היו בברית כ-30,000 חברים וכ-14,000 צעירים הקשורים ב-360 סניפים מקומיים, והיא פרסמה את השבועון Der Schield ('המגן'). בעקבות עלייתו של אדולף היטלר לשלטון, ניסתה הברית להגן על האינטרסים של חיילים משוחררים יהודים על-ידי מניעת הרחבת מדיניות ההפרדה, בניסיון להשיג יחס מועדף לחבריה. ניסיונות אלה זכו בתמיכת הנשיא פאול פון הינדנבורג ונשמרו עד מותו בשנת 1934. אחרי שנתקבלו חוקי הגזע (ראה חוקי נירנברג), בוטל המעמד המועדף של חברי הברית.